

Dvojna poroka.

Nad zemljo plul je vesne dih,
v grmovju slavec snival tih,
ko na razpotjn za vasjo
ji zadnjič segel je v roko

»Ne jokaj diekle! Jaz ti zvest
ostal bom v hrpu tujih mest, —
dokler ne vrnem se na dom,
tí slednji teden pisal bom!«

Ihteč odšla je spet domov
čakaje željno list njegov,
in res, ko teden je minil,
je pismonoša se glasil.

Za prvim listom dva, trije,
so tolažili ji sreč;
že krajšal zopet se je dan
in hlad je legel prek poljan.

A zdaj že dolgo lista ni
dekle pa vedno bolj bleđi, —
ah, kratek bil je zadnji list,
mu mar je vgasnil plamen čist?

In željno bleđo dekle zré,
ko pismonoša mimo spé;
sočutno mati gleda njo
pa skrbno maje si glavó:

»Oh, vmiri se mi, otrok moj,
dobrotni Bog, kaj bo s taboj? —
On vreden tvojih ni solzá,
če je nezvest in brez srcá!«

»O mati, mati, vse zaman,
zabití ni moči mi nanj,
tu v prsih peče in skelí
in v glavi čudno mí šumi!«

Odplul spet lastavic je roj,
odnesel leto sè saboj;
tam v beli hiši sred vasi
na odru pa mrlič leží. —

Še vedno lep je v svitu sveč
obrazek nekđaj svež, rudeč, —
krog nežnih senec venec bel
ji temne je lase objel.

Krog odra kakor zbor družic
okroža mnogo je cvetic,
k molitvi sklenjene roke
pa mirte šopek ji drže. —

Kraj odra mati se solzí,
kjer jí jedina spava hči,
od sten odmeva tožen jok,
zaman — mrtev je njen otrok.

Po smrti list došel je bil,
ki v kratkih črkah se glasil:
Da naj ne čaka nanj nikar —
ker z drugo stopa pred oltar!

Kaj mar je to, nezvesti mož,
sedaj dekletu sredi rož? —
Saj pričá usten nasmehljaj:
»Jaz tudi sem nevesta zdaj!...«

Zorana.

